

EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS
COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME

AVRUPA İNSAN HAKLARI MAHKEMESİ

İKİNCİ BÖLÜM

KABUL EDİLEBİLİRLİK HAKKINDA KARAR

Başvuru No. 32857/09

Suat ÇETİN / Türkiye

Başkan,

Julia Laffranque,

Yargıçlar,

Işıl Karakaş,

Nebojša Vučinić,

Paul Lemmens,

Jon Fridrik Kjølbro,

Stéphanie Mourou-Vikström,

Georges Ravarani,

ve Bölüm Yazı İşleri Müdür Yardımcısı, Abel Campos'un katılımıyla 10 Kasım 2015 tarihinde Daire halinde toplanan Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi (İkinci Bölüm), yukarıda belirtilen 20 Mayıs 2009 tarihli

---

© T.C. Adalet Bakanlığı, 2016. Bu gayri resmi çeviri, Adalet Bakanlığı, Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü, İnsan Hakları Daire Başkanlığı tarafından yapılmış olup, Mahkeme'yi bağlamamaktadır. Bu çeviri, davanın adının tam olarak belirtilmiş olması ve yukarıdaki telif hakkı bilgisiyle beraber olması koşulu ile Adalet Bakanlığı, Uluslararası Hukuk ve Dış İlişkiler Genel Müdürlüğü, İnsan Hakları Daire Başkanlığına atıfta bulunmak suretiyle ticari olmayan amaçlarla alıntılanabilir.

başvuruyu, davalı Hükümetin görüşleri ile başvuran tarafından cevaben sunulan görüşleri göz önünde bulundurarak gerçekleştirdiği müzakereler sonrasında aşağıdaki kararı vermiştir:

OLAYLAR

1. Başvuran, Suat Çetin, Türk vatandaşı olup, 1976 doğumludur ve Bayburt'ta tutuklu bulunmaktadır. Türk Hükümeti ("Hükümet") kendi görevlisi tarafından temsil edilmiştir.

A. Davanın koşulları

2. Davanın kendine özgü koşulları, taraflarca ifade edildiği üzere, aşağıdaki gibi özetlenebilmektedir.

3. Başvuran, 2 Ekim 2001 tarihinde yakalanmış ve 11 Ekim 2001 tarihinde tedbiren tutuklanmıştır.

4. Diyarbakır Ağır Ceza Mahkemesi ("Ağır Ceza Mahkemesi"), 9 Mart 2007 tarihinde başvurunu, yasadışı örgüte üye olmaktan suçlu bularak, Ceza Kanunu'nun 314. maddesi uyarınca on yıl hapis cezasına mahkûm etmiştir. Mahkeme, başvuranın tahmini şartlı tahliye tarihini 2 Nisan 2009 olarak belirlemiştir.

5. 9 Mart 2007 tarihli karara karşı yapılan temyiz başvurusunun Yargıtay'da halen inceleme aşamasında olmasına rağmen, başvuran, 16 Şubat ile 2 ve 10 Mart 2009 tarihlerinde, Adalet Bakanlığı'na üç dilekçe göndermiştir. Sadece 10 Mart 2009 tarihli dilekçe dosyada yer almaktadır. Başvuran bu dilekçede, yedi buçuk yıldır tutuklu bulunduğunu ve temyiz başvurusunun iki yıldan beri derdest olduğunu belirtmiştir. Başvuran, mahkûmiyet kararı onanmış olsa bile, cezasının dörtte üçünü çektiğini ifade etmiştir. Başvuran, maruz kaldığı tutukluluk süresini dikkate alarak, derhal tahliye edilmesini talep etmiştir.

6. Başvuran, 24 Mart 2009 tarihinde Ağır Ceza Mahkemesi'ne benzer bir dilekçe göndermiştir. Başvuran, tahmini şartlı tahliye tarihinin (bu şekilde (*sic*)) 1 Nisan 2009 olduğunu belirterek, bu tarihte tahliye edilmesi talebinde bulunmuştur.

7. 3 Nisan 2009 tarihinde, Ağır Ceza Mahkemesi, başvuranın halen kesin olarak mahkûm edilmediğini, temyiz başvurusunun Cumhuriyet savcılığı tarafından yapıldığını ve dava dosyasının halen Yargıtay'da bulunduğunu tespit etmiştir. Dolayısıyla Ağır Ceza Mahkemesi, tahliye talebi hakkında karar verme görevinin Yargıtay'a ait olduğu sonucuna varmıştır.

8. Başvuranın ve Diyarbakır Cumhuriyet Savcısı'nın temyiz başvurusu üzerine, 14 Nisan 2009 tarihinde, Yargıtay, olayların hukuki nitelendirmesinde yapılan hata nedeniyle Ağır Ceza Mahkemesi'nin 9 Mart 2007 tarihli kararını bozmuştur. Yargıtay'a göre, başvurana atfedilen suçlar, anayasal düzeni bozma teşebbüsünü cezalandıran ve müebbet hapis cezasını öngören, yeni Ceza Kanunu'nun 309. maddesi kapsamına girmektedir. Yargıtay, dava dosyasını Ağır Ceza Mahkemesi'ne göndermiştir.

9. Adalet Bakanlığı, 10 Haziran 2009 tarihinde başvuranın üç dilekçesini Yargıtay'a göndermiştir ve Yargıtay, ilk derece mahkemesinin kararını bozduğu gerekçesiyle, bu dilekçeleri 12 Haziran 2009 tarihinde Adalet Bakanlığı'na geri göndermiştir.

10. 16 Haziran 2009 tarihinde, Ağır Ceza Mahkemesi, bozma kararının ardından başvuranın tutukluluk halinin devamına karar vermiştir.

11. Ağır Ceza Mahkemesi, 21 Ekim 2010 tarihinde, başvurayı anayasal düzeni bozmaktan suçlu bulmuştur. Söz konusu mahkeme, diğer suçlar için verilebilecek olası mahkûmiyet kararlarının birleştirilmesini öngörmemesi nedeniyle yeni Ceza Kanunu'nun 309. maddesine nazaran daha hafif bir hüküm olan, eski Ceza Kanunu'nun 146. maddesine dayanarak, başvurayı ağırlaştırılmış müebbet ağır hapis cezasına mahkûm etmiştir.

12. Yargıtay, 30 Mart 2011 tarihinde bu mahkûmiyet kararını onamıştır.

B. İlgili iç hukuk ve uygulaması

13. İyi hal nedeniyle şartlı tahliyeyle ilgili olarak somut olaya ilişkin iç hukuk ve uygulaması, *Alican Demir/Türkiye* kararında yer almaktadır (No. 41444/09, §§ 36 - 40, 25 Şubat 2014).

14. Ceza Muhakemesi Kanunu'nun ("CMK") 104. maddesine göre, soruşturma ya da kovuşturma evrelerinin her aşamasında şüpheli veya sanık salıverilmesini talep edebilmektedir. Dava dosyası Yargıtay'da bulunduğu takdirde, salıverilme talebi hakkında karar verme görevi Yargıtay'a aittir.

15. Mahkûmiyet süresinden daha fazla bir süre boyunca tutuklu kalınması halinde tazminat istemi, CMK'nın 141. maddesinin 1. fıkrasının f) bendinde şu şekilde öngörülmektedir:

"1) Suç soruşturması veya kovuşturması sırasında

(...)

f) Mahkûm olup da gözaltı ve tutuklulukta geçirdiği süreleri, hükümlülük sürelerinden fazla olan

(...)

Kişiler, maddî ve manevî her türlü zararlarını, Devletten isteyebilirler."

16. Hükmedilen cezanın süresinden daha fazla bir süre boyunca tutuklu kalınması halinde sunulan taleplere ilişkin içtihatla ilgili olarak, Hükümet, Yargıtay 12. Ceza Dairesi'nin 17 Aralık 2012 tarihli (E. 2012/20277 - K. 2012/27572) ve 3 Ocak 2013 tarihli (E. 2012/24083 - K. 2013/1) iki kararını sunmuştur. Yukarıda anılan *Alican Demir* davası çerçevesinde Hükümet tarafından sunulan kararlar ile aynı kararlar söz konusudur.

17. 17 Aralık 2012 tarihli karar, CMK'nın 141. maddesinin 1. fıkrasının f) bendine dayanarak, tutukluluk süresinin aşırı uzun olması sebebiyle tazminat ödenmesine hükmeden, Bakırköy Ağır Ceza Mahkemesi kararına karşı yapılan temyiz başvurusuyla ilgilidir. Davacı, nihayetinde üç yıl, on ay, yedi gün (1.407 gün) hapis cezasına mahkûm edilmesine rağmen, dört

yıl, bir ay, dokuz gün (1.499 gün) tutuklu kalmıştır. Ağır Ceza Mahkemesi, üç ay iki günlük (92 gün) zararın, yani hükmedilen cezanın süresi ile maruz kalınan tutukluluk süresi arasındaki farkın tazmin edilmesine karar vermiştir.

18. Bu karar çerçevesinde, Yargıtay başvuranın, hakkında verilen cezanın süresinden daha fazla bir süre boyunca, yani 92 gün fiilen tutuklu kaldığını tespit etmiştir. Yargıtay bununla birlikte, sorun oluşturan tutukluluk süresinin daha fazla olduğu kanaatine varmıştır. Gerçekte, 5275 sayılı ve 13 Aralık 2004 tarihli Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un şartlı tahliyeye ilişkin hükümleri uyarınca, başvuranın, 559 gün hapis cezası çektikten sonra, mahkûmiyet kararı kesinleştiği takdirde ve iyi hal göstermesi koşuluyla şartlı tahliyeden yararlanması mümkün olmaktadır. Diğer bir ifadeyle, Yargıtay'a göre, fazla geçirilen tutukluluk süresi 92 gün değil, 940 gündür.

19. Yargıtay nazarında incelenmesi gereken sorun, davanın daha erken sona ermesi ve dolayısıyla mahkûmiyet kararının daha erken kesinleşmesi halinde, davacının şartlı tahliyeden daha erken yararlanabileceği ve böylelikle tutuklu kaldığı süreden daha az bir süre boyunca tutuklu kalabileceği gerekçesiyle, davacının ne ölçüde tazminat talep etme hakkının bulunduğu belirlenmesiyle ilgilidir.

20. CMK'nın 141. maddesinin 1. fıkrasının f) bendinin lafzı yalnızca, şartlı tahliyeye ilişkin hükümler dikkate alınmaksızın hükmedilen cezanın süresi ve maruz kalınan tutukluluk süresi arasındaki fark nedeniyle tazminat ödenmesine karar verilmesine imkân sağlamaktaydı. Kaleme alındığı şekliyle, söz konusu madde, cezaların infazına ilişkin mevzuat ve davacının sahip olduğu şartlı tahliyeden yararlanma hakkı bakımından ilgilinin geçirmesi gereken süreyi aşan bir tutukluluk süresi için tazminat talep etme imkânı öngörmemekteydi.

21. Dolayısıyla Yargıtay bununla birlikte, söz konusu hükmün, ("Kişi hürriyeti ve güvenliği" başlıklı) Anayasa'nın 19. maddesi, Avrupa İnsan

Hakları Sözleşmesi ve Mahkeme içtihadı ışığında değerlendirilmesi gerektiğini ekleyerek, temyiz edilen kararın CMK'nın 141. maddesinin 1. fıkrasının f) bendine uygun olduğu sonucuna varmıştır.

22. Yargıtay, Sözleşme'nin 5. maddesinin 3. fıkrası uyarınca, davacının makul bir süre içinde yargılanması veya yargılama sırasında serbest bırakılması gerektiği kanısına varmıştır. Söz konusu durumun böyle olması halinde, ilgilinin 940 gün boyunca tutuklu kalması mümkün olmazdı. Dolayısıyla ilgili, Sözleşme'den doğan haklarını ihlal edecek şekilde bir zarara maruz kalmıştır. Bu nedenle, Yargıtay, davacının uğradığı zararın tazmin edilmesi gerektiği sonucuna varmıştır.

23. Sonuç olarak, Yargıtay, temyiz edilen kararı bozmuştur.

24. Yargıtay'ın 3 Ocak 2013 tarihli kararı, kendisinin tamamen aynı gerekçeyi benimsediği benzer bir dava ile ilgilidir.

ŞİKAYETLER

25. Sözleşme'nin 5. maddesinin 1. fıkrasının a) bendine atıfta bulunarak, başvuran, tahmini şartlı tahliye tarihi olan, 2 Nisan 2009 tarihinde serbest bırakılmamasından şikâyetçi olmaktadır.

26. Başvuran ayrıca, şartlı tahliye tarihinin ardından tutukluluk halinin devam etmesinin Sözleşme'nin 7. maddesini ihlal ettiğini ileri sürmektedir.

HUKUKİ DEĞERLENDİRME

A. Sözleşme'nin 5. maddesinin 1. fıkrası hakkında

27. Başvuran, cezasının 2 Nisan 2009 tarihinde sona erdiğini ve bu tarihte tahliyeden yararlanması gerektiğini ileri sürmektedir. Başvuran, Sözleşme'nin 5. maddesinin 1. fıkrasının ihlal edildiğini iddia etmektedir.

28. Hükümet, iç hukuk yollarının tüketilmediğini ileri sürmektedir. Hükümete göre, başvuranın CMK'nın 141. maddesinin 1. fıkrasının f) bendine dayanarak tazminat davası açması gerekmektedir.

29. Mahkeme, Hükümet tarafından sunulan kararlardan, Türk Anayasası ve Sözleşme ışığında Yargıtay tarafından yorumlandığı şekliyle, CMK'nın 141. maddesinin 1. fıkrasının f) bendinin, kişinin, sahip olduğu şartlı tahliyeden yararlanma hakkı dikkate alındığında, cezaların infazına ilişkin mevzuata göre maruz kalması gereken ceza süresinden daha fazla bir süre boyunca özgürlüğünden yoksun bırakılması halinde, kendisine tazminat hakkı tanındığının anlaşıldığını tespit etmektedir (bk. "İlgili iç hukuk ve uygulaması" başlıklı kısım). Oysa Hükümet, başvuranın durumuyla ilgili olarak bu hukuk yolunun etkinliğini kanıtlamamaktadır. Hükümet tarafından sunulan örnekler, kendileri hakkında son olarak hükmedilen cezanın süresinden daha fazla bir süre boyunca özgürlüğünden yoksun bırakılan kişilerin durumuyla ilgilidir. Mevcut davada, bozma kararı üzerine dava dosyasının gönderilmesinin ardından, başvuran, müebbet hapis cezasına mahkûm edilmiş ve böylelikle, maruz kalması gereken cezanın süresinden daha fazla bir süre boyunca özgürlüğünden yoksun bırakılmamıştır.

30. Dolayısıyla, Mahkeme, Hükümetin itirazını reddetmektedir.

31. Şikâyetin esasıyla ilgili olarak, Hükümet, başvuranın, ilk derece mahkemesi tarafından hakkında verilen mahkûmiyet kararının infazı çerçevesinde, Sözleşme'nin 5. maddesinin 1. fıkrasının a) bendi anlamında tutuklu bulunduğunu ileri sürmektedir. Hükümet, cezaların infazına ilişkin mevzuata göre, yalnızca "hükümlülerin" yani mahkûmiyet kararı kesinleşen kişilerin tahliye hakkından faydalanabileceklerini ifade etmektedir. Hükümete göre, temyiz başvuruları inceleme aşamasında olan kişiler, bu hükümden yararlanabileceklerini ileri süremeyeceklerdir. Hükümet, bir hükümlünün şartlı tahliyeden yararlanmasının kabul edilmesi için gereken koşulların bir araya gelmesinin kendiliğinden tahliyeye neden olmadığını ve tahliyenin her halükarda bir mahkeme kararı gerektirdiğini eklemektedir.

Hükümet, kanunun adli müdahaleyi basit bir formalite/işlem olarak öngörmediğini, ancak hâkime gerçek bir takdir yetkisi verdiğini belirtmektedir. Hükümete göre, 5275 sayılı ve 13 Aralık 2004 tarihli Ceza ve Güvenlik Tedbirlerinin İnfazı Hakkında Kanun'un 108. maddesinin 1. fıkrasının c) bendinde yer alan "yararlanabilmektedir" ifadesi, bu takdir yetkisine zorunlu olarak atıfta bulunmaktadır.

32. Mahkeme, Diyarbakır Ağır Ceza Mahkemesi'nin 9 Mart 2007 tarihinde başvuranı on yıl hapis cezasına mahkûm ettiğini ve cezaların infazına ilişkin mevzuat dikkate alındığında, mahkûmiyet kararı kesinleştiği takdirde, ilgilinin, cezasının dörtte üçünü çektikten sonra, 2 Nisan 2009 tarihinden itibaren şartlı tahliye tedbirinden yararlanmayı ümit edebileceğini tespit etmektedir.

33. Mahkeme, başvuranın 24 Mart 2009 tarihinde Ağır Ceza Mahkemesi'ne tahliye talebini sunduğunu ve mahkemenin tahliye talebi hakkında karar vermeksizin dava dosyasını Yargıtay'a göndermeye karar verdiğini ve başvuranın da Adalet Bakanlığı'na bu bağlamda üç dilekçe gönderdiğini kaydetmektedir.

34. Mahkeme ayrıca, 14 Nisan 2009 tarihinde Yargıtay'ın, - Ağır Ceza Mahkemesi'ne sunulduğu gibi Adalet Bakanlığı'na da sunulan - tahliye taleplerinin kendisine gönderilmesinden önce, ilk derece mahkemesinin kararını bozduğunu kaydetmektedir.

35. Bu durumda, 2 Nisan 2009 tarihinden sonra başvuranın tutukluluk halinin devam etmesinin, Sözleşme'nin 5. maddesinin 1. fıkrasının a) bendi bakımından yasaya uygun olup olmadığını araştırmak gerekmektedir.

36. Mahkeme, tutukluluk halinin "yasaya uygunluğu" konusunda, Sözleşme'nin esasen ulusal mevzuata atıfta bulunduğunu ve usul gibi esasa ilişkin hukuk kurallarına uyma yükümlülüğü getirdiğini hatırlatmaktadır. Bu ifade, öncelikle, her türlü yakalama ya da tutuklamanın iç hukukta yasal bir dayanağının olmasını gerektirmektedir. Üstelik her türlü özgürlükten yoksun bırakma, Sözleşme'nin 5. maddesinin kişiyi keyfiliğe karşı koruma

yönündeki amacına uygun olmalıdır (bk., diğer birçok karar arasında, *Géorgie/Rusya (I)* [BD], No. 13255/07, § 182, AİHM 2014 (alıntılar)). Sözleşme'nin 5. maddesinin 1. fıkrasının a) bendinde yer alan "sonrasında" kelimesi yalnızca, "tutukluluğun" zamansal olarak "mahkûmiyet kararının" ardından gelmesi gerektiği anlamına gelmemektedir. Bunun yanı sıra, "tutukluluk" "mahkûmiyet"ten kaynaklanmalı, "mahkûmiyet"in "ardından" - veya "mahkûmiyet yüzünden" - meydana gelmelidir. Kısacası, tutukluluk ile mahkûmiyet arasında yeterli bir illiyet bağının bulunması gerekmektedir (*Del Río Pradac/İspanya* [BD], No. 42750/09, § 124, AİHM 2013).

37. Mahkeme aynı zamanda, Sözleşme'nin 5. maddesinin 1. fıkrasının a) bendinin tek başına, bir hükümlünün şartlı ya da kesin nitelikte erken tahliye hakkını güvence altına almadığını hatırlatmaktadır. Bununla birlikte, yerel mahkemelerin, herhangi bir takdir yetkileri bulunmadığında, kanunda belirtilen hak kazanım koşullarını yerine getiren herkes açısından bu tür bir tedbiri uygulamakla yükümlü oldukları takdirde, durum farklı olabilecektir (Yukarıda anılan *Del RíoPrada* kararı, § 126). Mahkeme böylelikle, birçok defa, başvuranların tahliye taleplerine ilişkin kesinleşmiş mahkeme kararlarının gecikmeli olarak verildiği gerekçesiyle, Sözleşme'nin 5. maddesinin 1. fıkrasının ihlal edildiği ve sonuç olarak, ilgililerin talep ettikleri haktan yararlanmalarına karar verilmesi durumunda çekmeleri gereken ceza süresinden daha fazla bir süre boyunca ceza çektikleri sonucuna varmıştır (bk, bu anlamda, *Grava/İtalya*, No. 43522/98, § 31-46, 10 Temmuz 2003, *Pilla/İtalya*, No. 64088/00, § 36-44, 2 Mart 2006, *Alican Demir/Türkiye* No. 41444/09, §§ 83-96, 25 Şubat 2014, ve *Antonio Messina/İtalya*, No. 39824/07, § 38-50, 24 Mart 2015).

38. Mahkeme, Türk hukukunda şartlı tahliyenin, özel iki koşulun bir araya gelmesine bağlı olduğunu saptamaktadır: Bir yandan, ilgilinin cezasının bir kısmını çekmiş olması ve diğer yandan, tutuklu kaldığı süre boyunca "iyi hal" göstermiş olması gerekmektedir. Mahkeme, Hükümetin, bu iki koşul bir araya gelse bile, şartlı tahliyenin tam bir hak olarak

tanınmadığı ve hâkimin şartlı tahliyeye karar verme konusunda bir takdir yetkisine sahip olduğu yönündeki argümanını dikkate almaktadır. Mahkeme bununla birlikte, somut olayda, şartlı tahliye tedbirinin uygulanmasının olmazsa olmaz (*sine qua non*) koşulunun yerine getirilmemesi - yani kesinleşmiş bir mahkûmiyet kararının bulunmaması - sebebiyle, bu argümana cevap verilmesinin gerekmediği kanısına varmaktadır. Gerçekte, sadece mahkûmiyet kararı kesinleşen kişilerin şartlı tahliyeden yararlanması kabul edilebilmektedir. Oysa somut olayda böyle bir durum söz konusu değildir: 2 Nisan 2009 tarihinde davasının Yargıtay'da halen inceleme aşamasında olması sebebiyle, başvuran, iç hukuk bakımından, şartlı tahliyeden yararlanmak için gerekli nitelikleri taşımamaktaydı.

39. Mahkeme ardından, ileri sürülen dönem boyunca, Ağır Ceza Mahkemesi tarafından verilen ilk mahkûmiyet kararının tamamen geçerli olduğunu ve bu kararın ilgiliyi özgürlüğünden yoksun bırakmaya devam ettiğini kaydetmektedir. Gerçekte, ne tahmini şartlı tahliye tarihinin gelmesi ne de başvuranın tahliye talepleri, Yargıtay tarafından bozulduğu tarihe kadar uygulanabilir nitelikte olmaya devam eden bu kararın geçerliliğine gölge düşürmemiştir.

40. Mahkeme son olarak, başvuranın ulusal hukuk ve sahip olduğunu ileri sürdüğü tahliyeden yararlanma hakkı bakımından geçirmesi gereken süreden daha fazla bir süre boyunca tutukluluğa maruz kalmadığını kaydetmektedir (bk., aksi yöndeki kararlar için (*a contrario*), yukarıda anılan *Grava*, § 44, *Pilla*, § 43, *Alican Demir*, § 94, *Del Río Prada*, § 131, ve *Antonio Messina* kararları, § 49). Gerçekte, bozma kararı üzerine dava dosyasının gönderilmesinin ardından, Ağır Ceza Mahkemesi tarafından başlangıçta hükmedilen on yıl hapis cezası, müebbet hapis cezasına çevrilmiştir.

41. Kısacası, Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 9 Mart 2007 tarihinde başvuranın on yıl hapis cezasına mahkûm edilmesi ile 2 Nisan'dan 14 Nisan 2009 tarihine kadar ilgilinin maruz kaldığı özgürlükten yoksun bırakıcı

tedbir arasında yeterli bir nedensellik bağı bulunmaktadır. Başvuranın bu dönem boyunca tutukluluk halinin devam etmesi, dolayısıyla Sözleşme'nin 5. maddesinin 1. fıkrasının a) bendi bakımından haklı gösterilmiştir. Bu şikâyetin açıkça dayanaktan yoksun olduğu ve Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrasının a) bendi ve 4. fıkrası uyarınca reddedilmesi gerektiği sonucuna varılmaktadır.

B. Sözleşme'nin 7. maddesi hakkında

42. Sözleşme'nin 7. maddesine dayanarak, başvuran, hakkında hükmedilen cezanın süresinden daha fazla bir süre boyunca tutuklu kalmasından şikâyet etmektedir.

43. Mahkeme, bu sorunun, Ağır Ceza Mahkemesi tarafından 9 Mart 2007 tarihinde başvuran hakkında verilen on yıl hapis cezasının infazıyla ilgili olduğunu tespit etmektedir.

44. Sözleşme'nin 7. maddesinin 1. fıkrası, sanığın aleyhine olan, ceza hukukunun geriye dönük uygulamasını yasaklamaktadır. Mahkeme, söz konusu maddede, daha genel biçimde, suçların ve cezaların kanuniliği ilkesine de - "*nullum crimen, nulla poena sine lege*" - yer verildiğini hatırlatmaktadır (*Kokkinakis/Yunanistan*, 25 Mayıs 1993, § 52, A serisi No. 260-A, ve yukarıda anılan *Del Río Prada* kararı, § 78). Kanunda cezanın açıkça tanımlanması gerektiği sonucuna varılmaktadır. Yargılanabilir bir kişinin, ilgili hükümlerin lafzından hareketle, hangi cezayı çekeceğini bilebilmesi gerekmektedir (*Cantoni/Fransa*, 15 Kasım 1996, § 29, *Karar ve hükümlerin derlemesi 1996-V, Kafkaris/Kıbrıs* [BD], No. 21906/04, § 140, AİHM 2008, ve yukarıda anılan *Del Río Prada* kararı, § 79).

45. Mahkeme aynı zamanda, nihai cezanın verilmesinin ardından ya da cezanın infazı sırasında yasa koyucu, idari makamlar veya mahkemeler tarafından alınan tedbirlerin, davayı gören hâkim tarafından verilen "ceza"nın kapsamının yeniden tanımlanmasına veya değiştirilmesine sebep

olabileceğini hatırlatmaktadır. Böyle bir durumda, söz konusu tedbirler, Sözleşme'nin 7. maddesinin 1. fıkrasının son kısmında (*in fine*) yer alan, cezaların geriye yürütülmesi yasağının kapsamına girmektedir (yukarıda anılan *Del Río Prada* kararı, § 89).

46. Oysa somut olayda, böyle bir durum söz konusu olmamıştır. Şartlı tahliyenin uygulanmasına ilişkin kurallar mahkûmiyet sırasında tamamen bilinmekteydi ve cezanın infazı sırasında bu kurallara ilişkin herhangi bir değişiklik yapılmamıştır. Başvuranın tahmini tarihte şartlı tahliye edilmemesi yalnızca, şartlı tahliyenin uygulanmasına ilişkin temel koşulun yerine getirilmemesinden, yani kesinleşmiş bir mahkûmiyet kararının bulunmamasından kaynaklanmaktadır.

47. Dolayısıyla, Sözleşme'nin 7. maddesi açısından bu bağlamda herhangi bir sorun ortaya çıkmamaktadır (yukarıda anılan *Kafkaris* kararı, § 142, ve yukarıda anılan *Grava* kararı, § 51). Bu şikâyetin açıkça dayanaktan yoksun olduğu ve Sözleşme'nin 35. maddesinin 3. fıkrasının a) bendi ve 4. fıkrası uyarınca reddedilmesi gerektiği sonucuna varılmaktadır.

Bu gerekçelerle, Mahkeme, oybirliğiyle,

Başvurunun kabul edilemez olduğuna *karar vermiştir*.

İşbu karar, Fransızca dilinde tanzim edilmiş; ardından 3 Aralık 2015 tarihinde yazılı olarak tebliğ edilmiştir.

Abel Campos
Yazı İşleri Müdür Yardımcısı

Julia Laffranque
Başkan